

Peter Alan Hull: «Tinc l'esperança de canviar les coses a través de l'art»

Xerrem amb un pintor que coneix cada pam del Pallars, especialment el seu patrimoni històric, i que l'ha sapigut plasmar amb el seu toc personal, però també amb una mirada mítica, còmica i crítica

El pintor Peter Alan Hull davant de tres obres seves | TGE

Ja és mitja tarda quan em trobo amb **Peter Alan Hull** (Londres, 1962). Fa uns minuts que m'espera davant La Bodega de Tremp, acompanyat de la seva parella, el Poli. És un home alt i fornit, amb cabellera i barba blanques i uns ulls blaus que desprenen tendresa i entusiasme a parts iguals.

Entrem i ens asseiem a la taula més propera a la porta. En Peter seu d'esquena a la paret i just a sobre hi ha penjats tres dels seus quadres. El que crida més l'atenció és el del mig, que representa la llegenda del Pont del Diable: el dimoni presideix l'escena, sobre el mític pont, amb una pastora i un ramat d'ovelles a l'esquerra i un monjo amb un gall a la dreta. Sota el pont, l'Infern. Demanem dues copes de Turritela negra i comencem l'entrevista.

[intext1]

- **D'on és Peter Alan Hull?**

- Vaig néixer a Londres, al barri d'Stratford, però quan era jove amb la família ens vam traslladar a Plymouth, al sud-oest del país.

- **Què vas estudiar?**

- Arquitectura. He treballat en diversos despatxos de Londres i també de Barcelona, concretament al d'Oriol Bohigas, que va ser regidor de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona. Em vaig especialitzar en la preparació de perspectives, però també en el disseny.

- Quin any vas arribar a Catalunya?

- Era l'any 1992, just després de les Olimpíades. Era com una aventura, com una vida doble: a Londres i aquí.

- I quan i per què vas arribar al Pallars?

- Necessitava canviar, estava fart de la ciutat i tenia (i tinc) amics aquí, a Suterranya. En principi la idea era buscar-hi un lloc, però al final vaig decidir quedar-m'hi. Treballava d'arquitecte des d'aquí, però a vegades també tornava a Londres. Al final, però, el problema és que amb la tecnologia es poden fer perspectives amb l'ordinador...

Peter Alan Hull durant l'entrevista a La Bodega de Tremp. Foto: TGE

- I quan vas començar a dibuixar paisatges de la comarca?

- Doncs fa set anys. Al principi feia dibuixos petits, esbossos, combinacions de dinosaures amb pobles.

- Què és el que més t'agrada del Pallars?

- Suposo que la vida rural. El Pallars és un punt entre el Mediterrani i la muntanya, el Prepirineu. Tinc amics per Agramunt, però és un mar de boira...

- T'agrada més que Barcelona?

- Sí. A vegades hi passem dues nits i prou perquè m'atabala.

- Com definiries la teva obra i el teu estil? No són paisatges convencionals: hi afegeixes animals de llegenda i dinosaures...

- Sí, suposo que és un toc figuratiu... però no totes tenen aquests elements llegendaris.

(Obra un portafolis i n'extreu una fotocòpia de la seva darrera pintura: una bonica estampa de Casa de Miravet. No hi falta detall: animals diversos i típics de granja, el padrí al balcó, la padrina, un tractor a l'esquerra... i evidentment, l'Iban (lo Sinyò de Mirabet), al centre amb un xai en braços)

- Una estampa típicament rural, fins i tot costumista, però sobretot narrativa, oi?

- Exacte! En aquest sentit em fascinen les pintures de l'escola de Siena, on la preocupació no és tant la perspectiva, sinó la narració. Tot és més fluid.

[intext2]

- Et demanen moltes pintures per encàrrec com aquesta?

- No tant. La veritat és que els meus clients al Pallars són joves, com per exemple el Miki, de la pizzeria Salasse. Són gent que porta negocis i que té una confiança amb el Pallars, que construeixen coses... Una generació més abstracta, més clàssica, més retro.

- Per tant, a casa de gent més gran potser no hi trobaríem obres teves.

- Potser sí, però no és habitual.

- Hi ha algú que no entén la teva obra?

- No ho crec. Hi ha gent que li agrada més: per exemple, quan fas una pintura de Pobla, a la gent d'allà li encanta, però si és una obra de Barcelona, no tant. A tothom li agrada més l'art sobre el seu poble, evidentment.

Història, llegenda, crítica i humor són els ingredients de la seva pintura. Foto: TGE

- El teu art també té un punt de crítica social, especialment amb el tema de les plaques solars.

(Li assenyalo la samarreta, on hi ha representat un dinosaure amb una placa solar al darrere. A sota, el ja conegut lema *Salvem lo Pallars*)

- El disseny és de fa vuit anys, però. No era crítica en aquell moment.

- Una altra obra teva interessant és un tríptic exposat a la cerveseria CTretze. Un homenatge al *jardí de les delícies* del Bosch. També hi ha força crítica, no?

- Sí... però sobretot recupera de l'obra original la idea de la Creació, el Paradís i l'Infern, però aplicat al Pallars. Per exemple, a l'Infern hi ha les trinxeres de la Guerra Civil, el xalet que Franco tenia a Sant Maurici... El Paradís representa la vida rural i els seus plaers. És un retrat del Pallars, però fet amb humor.

«Al Pallars hi falta més discussió, especialment amb temes com el de les plaques solars»

- Després de tants anys al Pallars, quines diferències hi trobes respecte a quan vas arribar? Què ha canviat?

- He après més coses de política, i n'hi ha que són hipòcrites; hi ha interessos privats... Però no és un problema únic del Pallars, també passa en altres llocs. Són els rics qui manen i s'omplen la boca parlant de democràcia. Trobo que falta més discussió, especialment amb el tema de les plaques solars. Suterranya, per exemple, és un dels pobles més afectats, però els rumors i les desconfiances sobre aquest tema l'han dividit en dues meitats.

- Creus que cal una generació jove que s'ocupi de la terra?

- Sí. Però sobretot cal que els joves no comprin el model capitalista més voraç i expansionista. M'agrada molt l'entusiasme dels joves pallaresos.

L'artista mirant el mural que va pintar a Palau de Noguera. Foto: TGE

- Ets sents un pallarès més?

- Suposo que sí. A vegades em diuen "pallarès honorari" o "pallarès anglès", però en el bon sentit. Em sento tan pallarès com anglès; és una mescla.

- Per fer totes aquestes pintures has hagut d'investigar, llegir, visitar llocs... Quin aspecte o període de la història del Pallars t'interessa més?

- El romànic és un dels grans oblidats del Pallars Jussà. Quan vaig fer el mural en una paret de Palau de Noguera, vaig visitar l'interior de l'església, i és fantàstic! Però ningú ho coneix... i això també passa amb moltes altres capelles de la comarca, i que estan a punt de caure. És trist.

«M'agrada molt l'entusiasme dels joves pallaresos.»

Cal que no comprin el model capitalista més voraç i expansionista»

- Creus que amb el teu art pots fer que coses com aquestes canviïn?

- És una esperança que tinc. Però hi ha gent que només reacciona si el que veu a la pintura és conegut. Però si no ho és només pensa "bé, és interessant", però res més... No arriben a la conclusió que aquell lloc concret s'ha d'intentar arreglar. En canvi, quan veus projectes com el mirador que volen fer a Roca Regina... em sembla ridícul. El problema és que es fan coses però no les mantenen.

[despiece] **Col·labora!**

Aquest **article** ha estat redactat gràcies a la **recerca**, el **treball** i l'**esforç** de periodistes. Si values la nostra feina, ara pots **donar suport al nostre projecte**:

[/despiece]

Altres notícies que et poden interessar

?

[superfillagràntema]1498[/superfillagràntema]